

Viata este un poem neterminat

Camelia Oprea

Casa părintească este rădăcina rădăcinilor mele;
Acolo, copilăria mi-a întins mâinile pentru despărțire.
Timpul insista să trec în vremurile următoare,
Am trecut până m-am îndepărtat de părinți.

Nu știu cum e Paradisul, dar inima lui
A rămas în sufletele părinților mei.
Ridurile lor sunt nevăzute, Ca multe altele,
De parcă ar avea tâmpilele de piatră.

Cât despre tata,
Nu l-a surprins nici moartea:
Avea brațele însângerate de maci și spice.
În palmele lui creștea grâul ca o pâine dospită
Pentru iertarea morților noștri.

Era la fel ca mai 'nainte;
Zâmbea în ruga lui tăcută,
Călca peste morminte.